

Hồi 121

Lãng Tử Xuân Mộng

Trần Gia Lân trải qua một cơn xúc động mãnh liệt, sau đó bình tĩnh lại, hắn nghĩ rằng, phải chăng Chúc Long chỉ cố tình trêu chọc mình ư? Sự đệ Thất Tâm Nhân đã giải cứu Đào Ngọc Phân, hơn nữa nàng yêu Thất Tâm Nhân, chẳng lẽ nàng đã thoát khỏi nanh cọp, lại sa vào miệng sói nữa sao?

Nếu lời nói Chúc Long không hư dối, vậy thì nàng đã bị bọn Thiên Hương môn bắt lại lần nữa, nàng đành lòng gả cho Chúc Long chăng?

Khi đánh mất món đồ mới cảm thấy nó trân quý, tâm ý của con người vốn là kỳ lạ như thế!

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, thân nhiên nói:

- Chúc Long, nếu Đào Ngọc Phân chịu gả cho ngươi vậy thì đây là đệ nhất kỳ sự trong võ lâm.

Chúc Long bĩu môi nói:

- Nhưng kỳ sự này sắp biến thành sự thật, ngươi ắt uống được một ly rượu mừng không sai.

Trần Gia Lân nghiêng rằng nói:

- Làm thế nào nàng lại lọt vào tay bọn ngươi lần nữa?

Chúc Long nói:

- Ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì!

Trần Gia Lân bất giác gغام rống nói:

- Ngươi không xứng đáng, ngươi chỉ là một con chó mà thôi!

Chúc Long mặt không biến sắc nói:

- Ngươi Lang, ngươi muốn nói sao cũng được, ta là một con chó, vậy thì nàng gả cho chó, còn ngươi là người thì sao? Há há há...

Trần Gia Lân phùng mang trợn mắt, hấn sực vỡ lẽ, Chúc Long đã cố ý giày vò mình, gã xem điều này là một thú vui.

Chúc Long quay người nhìn ra thông đạo một cái nói:

- Ngư Lang, hãy bình tĩnh chút nào, ta rất biết thương hoa chiều ngọc, không khi nào làm trái ý mỹ nhân cả, nàng yêu cầu ta trước khi động phòng được gặp ngươi một lần cuối, ta đã bằng lòng.Ồ, nàng đến kia rồi.

Một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện, mình mặc áo trắng đẹp tựa tiên nữ giáng trần. Trần Gia Lân lấy tay dụi mắt, quả thực chẳng sai chút nào, người vừa xuất hiện chính là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Chỉ trong bỗng chốc này, hình như thế giới sắp đến ngày tận cùng.

A! Trời ơi! Đây là sự thật kia mà...

Hai mắt hấn choáng váng tối sầm lại, vội nắm chặt song sắt, cố kìm giữ thân thể loạng choạng sắp té ngã ấy.

Đào Ngọc Phân bước tới thông đạo cùng Chúc Long sánh vai đứng trước phòng giam.

Bốn mắt nhìn nhau, Trần Gia Lân như bị ném vào chảo dầu, khí huyết toàn thân như sắp phải nổ tung lên.

Chúc Long cười khẩy nói:

- Phân muội, nếu nàng có điều gì muốn nói thì cứ việc nói đi!

Quả thật Trần Gia Lân không ngờ Chúc Long lại thốt ra hai chữ Phân muội như thế.

Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Ngư Lang ca, chàng chớ hận ta, cũng chớ oán trách ta, ta bị buộc phải như vậy...

Trần Gia Lân buông tiếng cười như điên cuồng một hơi dài, sau đó dứt cười nói:

- Đào Ngọc Phân, ngươi là ngươi, còn ta là ta, ta có tư cách gì oán hận ngươi? Cho dù ngươi vào chốn thanh lâu bán vui, hoặc vào hẻm liễu đón khách, cũng chẳng can hệ gì tới họ Trần này hết.

Nói xong, hấn lại cười như điên như cuồng một lần nữa.

Đào Ngọc Phân rất bình tĩnh, đợi hấn ngưng cười sau đó mới lên tiếng nói:

- Trước kia ta gả cho chàng, bây giờ ta gả cho ư. Thấy đều là mệnh lệnh của lệnh chủ, đây chẳng có gì khác biệt cả.

Trần Gia Lân điên cuồng gầm rống nói:

- Ngươi hãy rút khỏi đây, ta không muốn nghe ngươi giải thích.

Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Chớ quên rằng chàng là võ sỹ. Chàng là con trai của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm. Thuận nghịch đối với đại trượng phu chẳng đáng kể gì hết. Ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi!

Trần Gia Lân bịt tai, thân người loạng choạng lui ra góc nhà lao đánh bịch một cái ngồi trên đất luôn, suýt nữa hai mắt đã phun ra máu.

Cả hai bóng người song song biến mất, kêu ầm một tiếng, cửa song sắt bên ngoài đóng lại luôn.

- Há há há...

Gã cai tù buông tiếng cười như điên như cuồng, chẳng biết gã cảm thấy thú vị hay là khinh thường hẳn đây.

Những tiếng cười châm biếm của ma quỷ từ bốn hướng vang vào:

- Trần Gia Lân, ngươi không phải là võ sỹ!

- Trần Gia Lân, ngươi không nên bước vào con đường giang hồ!

- Trần Gia Lân ngươi chỉ thích hợp hành nghề đánh cá!

Hắn bịt chặt hai tai, thế nhưng những âm thanh đó cứ tiếp tục vang lên mãi.

Hắn đứng dậy, sau đó lại ngồi xuống.

Âm thanh của Đào Ngọc Phân lại vang tới:

- Chớ quên rằng ngươi là võ sỹ!

- Chớ quên rằng ngươi là con trai của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm!

- Thuận nghịch đối với đại trượng phu chẳng đáng kể chút nào?

Nàng nói những câu này có nghĩa là sao?

Châm biếm ư?

Hay là lời khích lệ?

Nàng có xứng đáng nói những lời này không?

- Ngươi là ngươi, ta là ta...

Đây là lời nói của hắn.

Tất cả đã yên lặng, hắn bỗng nhiên được giải thoát từ trong cơn điên loạn.

Những gì thực tế còn lại ở trước mắt, là ánh sáng đèn đuốc như lửa ma, những song sắt có đường kính to bằng bắp tay và vách đá lạnh như băng tuyết.

Thình lình...

Tiếng chân bước ở phòng giam kế bên lại nổi lên, rất khẽ, rõ ràng người trong phòng giam đang bước đi, trong hoàng cảnh tịch lặng như tờ, dù một con muỗi đang bay cũng có thể nghe thấy tiếng dễ dàng và rất rõ.

Ai có đồng số phận như mình đã bị giam nhốt trong hắc lao này vậy?

Hắn rất muốn xem, nhưng thị giác không thể nhìn xuyên qua vách đá, đồng thời cũng không thể nhìn qua cửa ngoài vòng vào song sắt.

Hiếu kỳ là thiên tính của con người, mặc dù hắn không muốn nói chuyện với bất cứ một ai, nhưng đối với người bạn cùng số phận ở phòng giam kế bên thì hắn khao khát muốn biết tại sao đối phương cũng bị nhốt tại đây?

Thế rồi hắn đi tới trước đến lỗ song sắt sát phòng giam kế bên, lấy tay gõ vào vách đá nói:

- Bằng hữu ở phòng giam kế bên là ai đó?

Tiếng chân bước dừng lại, hắn cho rằng đối phương chuẩn bị trả lời, nhưng một hồi thật lâu chẳng thấy phản ứng gì cả, hắn không chịu nổi, lại lên tiếng hỏi lần nữa:

- Bằng hữu, người là ai vậy?

Lần này đã có phản ứng, là giọng nói của thiếu nữ:

- Kiểm cùn... kiểm cùn...

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác giật bắn người lên. Thiếu nữ bị nhốt này là ai thế? Tại sao đối phương lại đề cập đến kiểm cùn?

Hắn nằm chiêm bao cũng không ngờ được người bị nhốt ở trong phòng giam kế bên lại là một nữ nhân.

Kiểm cùn ư?

Ngoại trừ mình, sư đệ và phụ thân còn ai sử dụng kiểm cùn nữa? Hắn càng lấy làm thắc mắc khó hiểu, hấp tấp hỏi tới:

- Cô nương là ai vậy?

Đối phương vẫn trả lời bằng câu nói lúc nãy:

- Kiểm cùn... kiểm cùn...

Trong lòng Trần Gia Lân nóng ruột hết sức, chẳng lẽ cô ta chỉ biết nói hai chữ này thôi sao?

Cô ta là một người ngốc ư?

Thế nhưng người ngốc nghếch không khi nào được nhốt trong phòng giam đặc biệt như vậy.

Hắn kiên nhẫn hỏi tiếp, nhưng đối phương vẫn trả lời như thế, hắn tức đến nỗi muốn vịn gậy song sắt sang bên đó xem thế nào. Nhưng điều nay không thể xảy ra, hắn cứ dậm chân lia lịa, sau đó trở về góc phòng giam.

Hắn nghĩ nát óc cũng không làm sao hiểu nổi tại sao cô ta chỉ phát ra hai chữ kiểm cùn mà chẳng nói gì khác hơn.

Ắt phải có nguyên nhân gì đây, thế nhưng là nguyên nhân gì?

Nếu bảo rằng cô ta thọ trọng thương thì cô ta không thể đi đứng.

Tại sao cô ta chỉ thốt ra hai chữ kiểm cùn mà chẳng nói điều gì khác?

Đây không phải là tên người, cũng chẳng phải là địa danh, đồng thời cũng không thể tượng trưng cho sự việc gì hết.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh từ cửa song sắt ngoài vang tới.

- Ủa! Sao lại là cô nương...

- Trong nhà bếp đang bận rộn chuẩn bị hủ sự ngày mai, không ai rảnh, nên ta thay đưa thức ăn vào đây.

- Ô! Com nước hôm nay đặc biệt phong phú.

- Ý của tổng giám ngục rằng đối hỏi phạm nhân sẽ mất giá trị lợi dụng.

- Để ta giúp cô nương...

- Miễn vậy, đây là lần đầu tiên ta vào nhà lao, muốn mở mắt xem cho biết cảnh tượng trong ấy thế nào.

- Ố! Nghe nói tổng giám đốc với cô nương rất là...

- Cầm mồm lại, người dám vô lễ chẳng?

- Vâng, vâng, nói đùa thôi, cô nương chớ trách cứ. Mời vào!

Âm thanh nữ nhân này rất quen thuộc, thế rồi Trần Gia Lân bất giác lưu ý ngay.

Kêu sột một tiếng. Cửa song sắt được mở tung ra. Chỉ thấy một nữ nhân tay cầm một rổ đan bằng tre thoăn thoắt bước tới, chỉ trong nháy mắt đã đến bên ngoài song sắt nhà lao.

Trần Gia Lân từ từ bước tới trước, phóng mắt nhìn kỹ, mới hay đối phương chính là Tiểu Ngân Tử, tỳ nữ của Vũ Diễm Hoa. Hắn lại liên tưởng đến cảnh tượng Vũ Diễm Hoa đã chết bất đắc kỳ tử và khi còn tại thế đã tha thiết yêu mình, bất giác mũi lòng buột miệng nói:

- Người...

Tiểu Ngân Tử vội chỉ tay vào mồm khẽ kêu sột một tiếng.

Trần Gia Lân trông thấy động tác thần bí của ả bất giác cầm mồm lại ngay.

Trước hết, Tiểu Ngân Tử đưa một phần ăn đến phòng lao kế bên, sau đó mới quay trở lại, mang từng món thức ăn và cơm truyền từ lỗ song sắt đưa vào trong, đồng thời hạ thấp giọng nói:

- Thiếu hiệp, công lực của người mất rồi chẳng?

Trần Gia Lân nghe ả nói bất ngờ như vậy, tức thì ngẩn người ra tại chỗ, hắn không hiểu dụng ý đối phương nên chẳng dám đáp lời.

Dọn hết thức ăn ra kế đó là bộ y phục, Tiểu Ngân Tử âm thầm truyền vào trong nói:

- Khi nghe thấy tiếng động hãy mau mau thay bộ đồ này vào, coi chừng chớ để cho bọn cai tù phát hiện.

Tức thì Trần Gia Lân lấy làm xúc động. Hắn đã ý thức đây là việc thế nào rồi, hắn bèn hạ giọng nói:

- Tiểu Ngân Tử, ai bảo người hành động như thế vậy?

Tiểu Ngân Tử ngoái cổ nhìn ra sau, nói:

- Bây giờ khoan hỏi đã, hãy lo ăn cho no bụng trước đi.

Trần Gia Lân im lặng không nói gì nữa.

Tiểu Ngân Tử quay người đi ra, sau đó đóng cửa song sắt lại.

Trần Gia Lân bắt đầu bông chồn nghĩ bụng: “Trông tình hình sắp có người đến cứu mình, nhưng mà là ai thế? Có lẽ đây là tổng đà của Thiên Hương môn không sai rồi, người nào có bản lãnh ra vào long đàm hồ huyết này chứ? Không cần phải hỏi cũng biết Tiểu Ngân Tử là nội ứng...”

Hắn sực liên tưởng đến câu nói lúc nãy của Võ Lâm Tiên Cơ: “Chớ quên rằng người là võ sỹ... thuận nghịch chẳng đáng kể gì hết”.

Vì lúc đó hắn đang nổi giận nên chẳng bình tâm suy nghĩ, bây giờ nghĩ lại hình như có ý nghĩa sâu sắc trong đó.

Chẳng lẽ chính nàng muốn giải cứu mình, nhưng cạy vào bản thân nàng có nên việc không?

Tức thì ý niệm cầu sinh khởi lên ngay.

Hắn lại liên tưởng đến thiếu nữ bị nhốt phòng kế bên, cô ta là ai vậy?

Tiếc rằng quên hỏi Tiểu Ngân Tử, nếu như cô ta cũng là một nạn nhân bị hãm hại, nên thừa dịp này giải cứu cô ta ra luôn.

Bản thân hắn có được giải cứu khỏi ngục hay không cũng là một vấn đề nan giải. Nhưng hắn lại lo nghĩ tới người khác, đây chính là tác phong của một chân võ sỹ.

Hắn xem xét bộ y phục mà Tiểu Ngân Tử đã gửi vào, đó là một bộ trang phục võ sỹ quý phái, hắn cũng chẳng hiểu tại sao phải mặc bộ trang phục này, nhưng hắn biết chắc rằng phải có nguyên nhân.

oOo

Đây là một phòng ngủ rất hoa lệ, chẳng thua gì khuê các của một thiên kim phú gia.

Một nam một nữ ngồi trên ghế ở hai bên bàn, nam nhân là Hoa Thái Tuế Chúc Long, còn nữ nhân là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Người ta thường nói rượu ngon khiến người ta say mê, nhưng mỹ nhân lại càng làm cho người ta say mê hơn.

Bây giờ Chúc Long đối diện với giang hồ đệ nhất mỹ nhân, quả thực gã đã say rồi. Gã đang tận tình và tùy ý thưởng thức, chỉ thiếu điều hai bên khóe miệng chảy nước dãi nữa thôi.

Thử nghĩ rằng tối mai vị giai nhân tuyệt đại này sẽ trở thành vợ gã, chỉ cách một đêm nữa thôi, cả con người mỹ nhân đã thuộc về của gã, động phòng hoa chúc chẳng khác gì đề danh trên bảng vàng, bảo gã chẳng vui mừng sao được.

Gã cứ trơ mắt chăm chăm nhìn mỹ nhân, không hề chớp cái nào cả.

Đào Ngọc Phân trông thấy thế lấy làm khó chịu, bĩu môi làm dáng, nói giọng nũng nịu:

- Tại sao phải trơ mắt nhìn người ta như thế.

Mồm miệng lanh lợi của Chúc Long bỗng trở nên cứng đờ, ấp úng nói:

- Vì... vì... nàng đẹp quá...

Đào Ngọc Phân hé môi khẽ cười, chẳng biết nàng cười thật hay là cười giả đây. Nàng khẽ chau đôi lông mày liễu lại, nói:

- Người luôn luôn theo sát ta, có lẽ người xem ta như là một phạm nhân chăng?

Chúc Long trả lời ngay:

- Không dám, nàng chớ nói thế. Ngày mai... ngày mai chúng ta là vợ chồng với nhau rồi. Lệnh chủ từng nói rằng không truy cứu việc lệnh đường nữa, chỉ cần nàng trung thành thuận phục...

Đào Ngọc Phân nghiêng đầu nói:

- Chớ nói những điều bực mình này nữa!

Chúc Long cũng ngoan thật, gã vội nói giọng dịu dàng rằng:

- Vâng, không nói nữa.

Đào Ngọc Phân bụm miệng nói:

- Người cũng khá ngoan đấy!

Chúc Long cười hí hí nói:

- Nếu được ngoan với nàng, cũng là phước của ta vậy!

Đào Ngọc Phân nói:

- Chớ nịnh hót nữa, ta buồn ngủ rồi!

Chúc Long mặt bộ thần sắc kỳ dị, hạ thấp giọng nói:

- Phân muội, sớm một đêm cũng chẳng hề chi. Ta... ta muốn ở lại đây hầu nàng?

Đào Ngọc Phân sa sầm nét mặt, nói:

- Người nói thế nghĩa là sao? Người đã xem ta như người thế nào vậy?

Chúc Long vội đổi giọng nói:

- Phen muội, nàng chớ nổi giận, ta chỉ nói rằng... ngồi lại trò chuyện cùng nàng.

Đào Ngọc Phen lạnh lùng nói:

- Được, ta biết người vâng lệnh giám sát ta, sợ ta bỏ chạy, thực ra nếu ta muốn lẩn trốn thì ta hà tất tự động trở về xin tội với môn chủ làm gì? Bây giờ thế này, hai chúng ta uống rượu giải khuây...

Chúc Long ngạc nhiên nói:

- Uống rượu ư?

Đào Ngọc Phen nói:

- Không chịu thì thôi, vậy hai chúng ta cứ cầm mồi ngồi điểm canh cũng được.

Chúc Long vội ngồi dậy nói:

- Được, được, ta đích thân ra mang rượu vào ngay.

Đào Ngọc Phen hết giận, lại cười nói:

- Như vậy chẳng ép chàng ư?

Chúc Long nghe nói thế ngọt tận đáy lòng, nói:

- Việc nhỏ nhỏ chẳng đáng kể chi, ta phải phục vụ nàng cả đời nữa kia mà.

Nói xong gã quay người bước ra cửa phòng ngay.

Đào Ngọc Phen hai tay đỡ má, hình như đang suy nghĩ tâm sự gì thì phải.

Chẳng mấy chốc, Chúc Long đã bung một mâm thức ăn và một bình rượu, hai phần ly đưa vào, gã vừa bày đồ lên bàn vừa nói:

- Ngày mai làm hỷ sự, nên mới có sẵn những thức ăn này, đến bây giờ nhà bếp vẫn còn bận rộn.

Gã vừa nói vừa rót rượu, sau đó nâng ly nói:

- Phen muội, chúng ta cạn ly đầu tiên lấy cái cát tường nào.

Đào Ngọc Phen mỉm cười một tiếng, nâng ly uống một hơi cạn.

Chúc Long lắc cái ly nói:

- Phân muội, ta cảm thấy rằng ta là người hạnh phúc nhất trên đời này!

Nói xong, gã lại rót đầy một ly rượu nữa.

Đào Ngọc Phân e thẹn nói:

- Ta cũng... có cảm giác như vậy. Người là nam nhân, ta không thể so với người, người uống ba ly ta đáp lại một ly, như vậy được chăng?

Chúc Long vỗ tay nói:

- Được, chúng ta cứ tận tình uống cho say một hôm.

Vài ly vào mồm, hồ ly tinh đã để lộ cái đuôi ra ngoài ngay, lời nói không vẫn nhã như lúc ban đầu nữa.

Đào Ngọc Phân chỉ cười cho qua chuyện.

Chẳng mấy chốc, đã uống hết một bình rượu.

Đào Ngọc Phân khẽ gọi một tiếng, Tiểu Ngân Tử kêu vang và bước vào ngay. Đào Ngọc Phân chỉ bình rượu nói:

- Hãy chọn rượu thật ngon nha!

Chúc Long mở to hai mắt nói:

- Tiểu Ngân Tử, hãy mang thêm một phần ly nữa, ba chúng ta cùng uống một thể.

Tiểu Ngân Tử vừa cười vừa bước ra ngoài luôn.

- o O o -